

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות תולדות - ויצא תשפ"ב • עלון מס': 76

השגחה שבועית

מי שמע על דבר כזה

פוגש אותי חבר ואומר לי: אתם מכניסים דברים חדשים, שלא היינו רגילים לשמוע עליהם מעולם. להודות על הקשיים, להכיר בחסדי ה' כשיש צער וייסורים. זהו דבר שלא ראינו כמוהו מעולם. תמיד ידעו שצריך להודות בכל מצב ולחפש את הדברים הטובים שיש, אבל להודות על עצם הקושי, זה חידוש.

אכן. הוא צודק. בספרים כבר כתבו את זה לפני הרבה שנים, אבל הפרסום של הדברים וההכרה שהולכת ומחלחלת היום לתוך הלבבות, להודות לה' ולהכיר בטובה שבקושי, אין זאת אלא רוח של אמונה פשוטה, שהקב"ה ברחמיו שלח אל הדור שלנו.

אם נתחיל להביא כאן מקורות לדבר פשוט זה, יאריך הטור כמה עלונים שלמים. לכן רק נחזור על המשנה שאומרת (ברכות ס:): "חייב אדם לברך על הרעה כשם שבמברך על הטובה", ושואלת הגמרא, הרי אנחנו רואים שיש הבדל בין ברכה על טובה לבין ברכה על רעה; על שמועות טובות מברכים "הטוב והמיטיב", ועל שמועות רעות - "ברוך דיין האמת". אלא, אומר רבא, שאת שני סוגי הברכות יש לברך באותה רמה של שמחה.

כמו שאדם מברך על לידת בנו, בשמחה, כך צריך לברך כשהפסיד סכום עצום של כסף, בשמחה.

הגמרא (פסחים נ). אומרת, שבעולם הבא לא יהיה הבדל בנוסח, אלא על הכול יברכו 'הטוב והמיטיב'.

ה'נודע ביהודה' בספר צל"ח מביא, שבילדותו שמע את המוכיח הגדול רבי אפרים ריישר, המגיד של בראד, ששאל: למה אומרת הגמרא שבעולם הבא תהיה רק ברכת "הטוב והמיטיב"? היה צריך לומר ש'בעולם הבא יהיה רק טוב', וממילא יברכו רק "הטוב והמיטיב".

ותירץ המגיד של בראד, שכשאדם יגיע לעולם הבא, הוא יתחיל להיזכר בכל מיני דברים שהוא בירך עליהם "דיין האמת". למשל, הוא יזכר שהוא הפסיד כאן בעולם מאה אלף דולר, והוא התחזק בכל הכוח לברך את הברכה "דיין האמת" בדעת שלמה ובנפש חפצה, כפי שפסק השו"ע, ואחר כך הוא הקשיב כמה שעות בקו השגחה פרטית כדי להתחזק ולהיות בשמחה ולהאמין שהכול לטובה. פתאום, בעולם הבא, "ביין האדם שההפסד הזה היה פשוט 'נס'. ה' ירחם מה היה קורה אם לא ההפסד הזה, שהיה פשוט חסד נגלה של הקב"ה.

ואז האדם יצעק: רגע, מה קורה כאן? על ההפסד הזה בירכתי "דיין האמת", אך הרי זהו חסד גלוי, צריך לברך על זה "הטוב והמיטיב".

הטוב שבקושי יהיה כל כך ברור ונהיר, עד שעל כל הקשיים שעבר האדם בעולם הזה, הוא יברך את ברכת "הטוב והמיטיב" בשמחה עצומה.

ברוך ה', כבר עכשיו יש גילוי של העתיד, להודות בשמחה ולהכיר שהכול-הכול הוא חסד ה'.

שבת שלום ומבורך, פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

לעולם - ידו על העליונה

חבילה כל כך כבדה של קשיים וייסורים, עומד אדם הראשון ומזמר: "מזמור שיר ליום השבת, טוב להודות לה'... ואתה מרום לעולם היי!"

דבריו אלו של אדם הראשון, מקפלים בתוכם את כל אירועי העולם לדורותיו, מאז ועד היום - סוף האלף השישי. הוא מצהיר כלפי מעלה: 'תמיד ידך על העליונה'. תמיד!

כאשר מלך בשר ודם עושה משפט, אם הוא מוציא את הדין ברחמים, כולם משבחים אותו, אבל אם בעלי הדינים יוצאים עם עונשים, ועליהם לעבור איזה סבל, מיד מרגנים אחרי המלך שהוא לא דן כראוי. שברור כשמש שלא ידע בדיוק מה היה, שהיועצים קיבלו שוחד ולא אמרו את האמת, או סתם כך חושדים במלך שהוא אכזר וחסר רחמים.

אבל כשמלך מלכי המלכים עושה משפט, זהו צדק גמור, ללא כל ספק, והכול זה רחמים וחסדים שבאים להיטיב לנו. לכן בכל מצב ועם כל סבל או חוסר הצלחה, האמונה הפשוטה היא ש'אתה מרום לעולם היי!' כדאי לחקוק זאת היטב בלב, ואפילו לחבר מנגינה למילים הנפלאות האלה, שבכל פעם נזכור ונזמר אותן בהודיה: 'תמיד ידך על העליונה'. במדרש הנחומא סוף פרשת יתרו כתוב: "לא תעשון אתי אלוהי כסף ואלוהי זהב".

אמר הקב"ה: עובדי האלילים משבחים את אליליהם כשהם מצליחים בחיים, ומקללים אותם כשהם נכשלים וסובלים. אבל אתם עם סגולה, תהיו נותנים הודאה על מידה טובה ועל מידת פורענות. זה אלף בית של כל יהודי, להודות לבורא על כל המצבים. זו לא איזו 'דרגה', אלא זה אחד מהתנאים של יהודי, על מנת כן נהיינו לעם ישראל! ועל מנת כן קיבלנו את התורה! וזאת היא אחת מההנהגות הבסיסיות, ככתוב: **ובכל מאודך - בכל מידה ומידה שהוא מודד לך, הוי מודה לו במאוד מאוד.** מתוך האמונה הפשוטה שהוא טוב ומיטיב, ושהכל בצדק וביושר, ושלעולם ידו על העליונה, ושהכול לטובה. (מתוך שיעורים 221-222 בשער הביטחון)

בכל פעם שקורה משהו חריג, פותחים ועדת חקירה. הדבר אינו אמור רק בעניינים ציבוריים, אלא גם בעניינים פרטיים. כששומעים על איזה אסון ח"ו, מיד שואלים, איך זה קרה? מה היה שם? ואז מנתחים את המקרה ואומרים, איפה היה השכל של בני האדם? אם האחראים היו מסירים את המחסום, זה לא היה קורה. אם הסורג היה ברווח הנכון, הילד לא היה נופל. אם הברגים והאזיקונים היו יותר חזקים, הדפנות לא היו מתמוטטות. אם פי הנחש היה דבוק ונעול, הוא לא היה נושך, ואם לא היו חותמים, לא היו מפסידים כל כך הרבה כסף... בשלב הבא מאשימים כל מה שזו, ולפעמים דווקא את מה שלא זו, ומרגישים ממש חכמים מחוכמים שיכולים לסדר את העולם. הבעיה היא שכל הדיבורים האלה הם לא רק חסרי תועלת, הם נעדי אמת. הרי מה שהיה, היה מוכרח לקרות. וכי ניתן לחשוב שמא אבדה השליטה למעלה על מה שקורה ח"ו? הרי למדונו חז"ל (שבת ל"ב) שהנפול היה ראוי ליפול מששת ימי בראשית, מאת **קורא הדורות מראש** ישעיה מ"א). אמנם כן, לגבי העתיד נצטוונו בפרשת כי תצא **"ועשית מעקה - ולא תשים דמים בביתך"**. אם יש מכשול, יש להסירו, אבל לגבי העבר, צריכים לקחת את העניינים במבט הנכון - ואין טעם להתעסק עם מי שאשם, ולפסוק שרק בגללו זה קרה! במזמור צ"ב בתהלים אומרים: **"אתה מרום לעולם היי"**. אומר רבי ברכיה בשם רבי לוי: **לעולם ידך על העליונה!** (ירושלמי ברכות ס"ז) ריבון העולמים תמיד צודק, בכל הפרטים הקטנים עם הגדולים, והכול בחשבון מדויק.

מתי נאמר הפסוק הזה? ביום שיש הראשון בעולם, שש שעות אחרי שנברא אדם הראשון. הוא אכל מעץ הדעת, ואז נגזר עליו **"בוזעת אפיך תאכל לחם"**. במקום שהמלאכים יצלו לו בשר ויסגנו לו יין, הוא יצטרך לעמול ולהתייגע עד שיוכל לטעום פרוסת לחם. זוהו מקבלת את שלה - **בעצב תלדי בנים**, וכך, מגורשים מגן עדן, עם

הצטרף גם אתה לרבבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארח ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28 • מדרום אפריקה 87-551-8521 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

יותר בבית הכנסת, פחות בבית החולים

מדבר חיים צבי גלנדאור מבני ברק. לפני חודשים ספורים, בקיץ של השנה שעברה, נראתה נקודה קטנה וורודה ליד העין של בני היקר אהרון, תינוק כבן שנה. הנקודה הלכה והתפתחה ליבלת לא נעימה, אבל לא דאגתי. הכרתי את התופעה. לכמה מהילדים שלי היו יבלות כאלו, שהלכו וגדלו עד שהגיעו לשיא, ואחר כך נשרו ונעלמו מבלי להשאיר סימן. אולם הפעם זה היה שונה. היבלת לא עשתה רושם שהיא מתכוונת להיעלם, ובמקום לנשור, התפתח במקום זיהום עם הפרשה של מוגלה. גם הגודל של היבלת כבר לא היה שגרתי כל כך, ובביקור אצל הרופא הוחלט שמוכרחים להסיר אותה בניחות.

התור לניתוח נקבע לג' בתשרי - צום גדליה. הודיעו לי שעלי להגיע לבית החולים עם הילד בשעה 7:30 בדיוק, מכיוון שהילד צריך להיות בצום, ועליו גם לעבור שלב של הכנה לניתוח. מכיוון שכך, למרות הקושי לקום מוקדם מאוד אחרי ראש השנה, הלכתי להתפלל במניין המוקדם ביותר. קודם אמרתי סליחות ואחר כך שחרית, אולם החזן היה כנראה תחת השראה טובה. הוא האריך בתפילה, כיאה וכיאות לעשרת ימי תשובה, ואני הבנתי שבקצב הזה אין לי סיכוי להספיק את התור בזמן שנקבע. בכל זאת החלטתי להישאר בבית הכנסת ולהתפלל יחד עם הציבור. הריבוננו של עולם יודע בדיוק מה תכננתי להיות, וגם באיזה קצב חולף הזמן, ואני יכול לסמוך עליו.

בקרית התורה היה עיכוב נוסף, כי הספר לא היה מוכן והיה צורך לגלול אותו עד למקום הקריאה. שוב חיזקתי את עצמי, שה' מסדר הכול על הצד הטוב ביותר.

מיד לאחר סיום התפילה מיהרתי עם הילד שלי לבית החולים, והגעתי באיחור של רבע שעה. מכיוון שההכנה לניתוח אורכת כשעה, בדרך כלל מגיע המנתח מאוחר יותר, אבל הפעם הוא הגיע ממש כשהגעתי. בדיוק יצאה המזכירה, ואני פניתי ישירות למנתח וביקשתי שיתבונן לרגע בפניו של הילד. רציתי שהוא יראה אותי, כי בראש השנה היה נראה שהמצב של היבלת משתפר.

המנתח ראה את היבלת, ואמר כי אכן היבלת כבר בנסיגה, ולא כדאי לבצע את הניתוח. עדיף שהיבלת תיפול באופן טבעי. זה יותר בריא, ובע"ה לא יישאר כל סימן. הניתוח התבטל, ותוך כמה דקות כבר הייתי בדרך חזרה הביתה. כל כך שמחת! פתאום הבנתי שכל העיכובים היו לטובתי. אם הייתי מגיע בזמן, לא הייתי פוגש את המנתח, היו מעכבים אותי שעה שלמה בהכנות שאינן נעימות לפעוט, ורק ברגע האחרון משלחים אותי הביתה בלי ניתוח. כל דקה של עיכוב, בעצם הייתה רווח. (מוצ"ש פרשת וילך תשפ"ב, סיפור 2 / סיפור מס' 22248)

פגישה ברכנת

אני גר בגוש דן, ונוסע בכל בוקר לכולל בבני ברק. באותו בוקר הגעתי לתחנה בשעה שמונה וארבעים ושבע דקות, וכך הפסדתי את האוטובוס של רבע לתשע. האוטובוס הבא יגיע רק בשעה עשר. זכרתי שיש הסעה לבני ברק בשעה תשע, ולכן חיכיתי בתחנה עוד רבע שעה, אולם בתשע קלטתי שאני לא מחכה במקום הנכון, והסעה גם היא חלפה בלעדיי. בשלב הזה החלטתי לנסוע ברכנת. עליתי על אוטובוס פנימי לכיוון תחנת הרכנת בתל אביב, אולם הנהג נסע לאט מאוד, כך שהגעתי לתחנה דקה אחרי שהרכנת עזבה את הרציף. חיכיתי עשרים דקות, ואז סוף הגיעה רכבת אחרת הנוסעת בני ברק.

התיישבתי בכניסה לקרון, במין מרווח שיש בו ארבעה מושבים. ישב שם בחור שעדיין אינו שומר מצוות, בחור עם עדינות בעיניים, ושאלתי אותו אם אני יכול לשבת לידו. הוא ענה "בשמחה", והתפתחה שיחה בינינו. התעניינתי במה שהוא עושה, במקום לימודיו ובפרטים נוספים מעין אלו על חייו. הוא סיפר שהוא לומד במוסד חילוני למהדרין,

זכות המחילה

מספר ר' צבי:

לפני שלוש שנים נפלו עלינו השמים. התברר שבתי חולה במחלה הנוראה. אשה צעירה, אמא לשלושה ילדים, נשלחה בבת אחת לתוך מלחמה על החיים. זה שיבש את כל סדרי המשפחה, ואנחנו, ההורים, השתדלנו לעזור ככל יכולתנו. בשלב מסוים היא נסעה לאמריקה ביחד עם אשתי, כדי לעבור שם ניתוח, בתקווה שהוא יציל את חייה.

בבוקר שלמחרת הנסיעה יבתי בבית הכנסת, ושמעתי יהודי קשה יום מספר שפגעו בו והעליבו אותו באופן מחפיר. הוא היה כל כך פגוע, עד שהודיע: "בחיים אני לא אסלח לזו!"

ברחמי ה' נזכרתי בכוח העצום שיש בידי מי שמוחל על עלבוננו, ועליו נאמר שהוא מאוהבי ה'. ניגשתי אליו ואמרתי לו, "דע לך שאתמול הבת שלי נסעה לאמריקה כדי לעבור ניתוח מסובך שיכול להציל את החיים שלה. הכוח בידיים שלך. אתה יכול לרפא אותה, אם תסלח לאותו יהודי. אני מתחנן אליך!"

היהודי ענה לי בחזרה, "כואב לי מאוד לשמוע, הייתי רוצה לעזור, אבל אני לא יכול. הלב שלי שותת דם, ואתה מבקש שאסלח?"

"אתה לא חייב לסלוח הרגע", אמרתי לו. "אין לי שום אפשרות לשים את עצמי במקומך. אני מבין שעברת חוויה נוראה, אבל תחשוב על זה. תחשוב שאתה יכול להציל בת ישראל. קח את הזמן שלך, ואולי בעוד רבע שעה יהיה לך יותר קל!"

לא הייתי צריך לחכות רבע שעה. אחרי חמש דקות הוא ניגש אליי ואמר לי: "החלטתי שאני מוחל וסולח בלב שלם ליהודי שפגע בי". הוא ביקש מעוד שני אנשים שישמעו את דבריו, כדי שלדבר יהיה תוקף כמי שאומר את הדברים בפני שלושה אנשים. "הריני מוחל וסולח בלב שלם ליהודי שפגע בי, ואני מעביר את זכות המחילה לחולה, שתתפא במהרה ותחזור לאיתנה הראשון". הוא הזכיר בפרטות את שם הבת ושם אמה, וההרגשה הייתה שהוא פעל ישועה.

הניתוח עבר בהצלחה מעל ומעבר למשוער. בתי היקרה התרפאה והחלימה לגמרי, ולפני כמה חודשים, בניגוד מוחלט לתחזיות השחורות של הרופאים, היא ילדה תאומים, בן ובת בריאים ושלמים. הודו לה'!

היהודי הזה, שגייס את כל כוחות נפשו כדי לסלוח לזולתו, יודע שהוא הציל נפש מישאל. כשסיפרתי לו על ה'מזל טובי הכפול והמרגש, הוא כל כך שמח. "תאמין לי שהיה לי מאוד קשה לסלוח", הוא אמר לי, "אבל זה השתלם. תראה מה קיבלתי!"

(מתוך הביטחון היומי, יום שני פרשת וירא תשפ"ב, שיעור מספר 301)

אחרי 181 שנה

מספר המשפיע הרב דוד קלצקין שליטי"א:

ביום ראשון כ"ז בתשרי, נפטר מחותנו של אבי, ר' חיים בנימין הלוי קליין ז"ל. ביום שני בלילה, אור ליום שלישי כ"ט בתשרי, הגעתי לניחום אבלים. בנו של הנפטר, הרה"ח ר' דוד קליין שליטי"א, סיפר לי שמגיע לו מזל טוב. נולד לו נכד, והברית תהיה ביום שישי. מכיוון שעל פי ההלכה מותר לומר לאבל מזל טוב על בשורה כזאת, איחלתי לו כן. מישהו מהנכוחים העיר, שה'שולחן ערוך' בורה דעה סימן שצ"ד מביא את המדרש: 'נולד בן זכר באותה משפחה - נתרפאת כל המשפחה'.

בשלב הזה התעורר דיון. קודם כול, למה ה'שולחן ערוך' מביא מדרש? הרי אין זו דרכו. על זה ענו שה'שולחן ערוך' הביא את המדרש כדי שכן אכן יהיה. כאשר אחד נפטר, מתוחה מידת הדין על המשפחה, וכאשר נולד זכר, זו הלכה פסוקה שמידת הדין הוסרה והמשפחה התרפאה. כך אומר ה'חתם סופר'.

שאלו עוד: הרי הנכד של ר' דוד קליין נולד לפני שהסבא נפטר. האם גם כך מתרפאת

היה לך גילוי של השגחה פרטית?

בכמה דקות תוכל לזכות רבות מאיננים בחיזוק האמונה. שתף אותנו, ואנחנו נפרסם אותו בכל העולם.

מנותק לגמרי, לא מלמדים שם שום דבר על יהדות, אפילו לא 'שמע ישראל'. אמרתי לו, "בוא נאמר ביחד 'שמע ישראל'". הסברתי לו את הפסוק, שאנחנו מאמינים בה' שהוא אלוהינו, בעבר, בהווה ובעתיד, והוא אחד, אין עוד מלבדו. דיברנו קצת אמונה, וסיכמנו שהוא יאמר 'שמע ישראל' בכל בוקר.

בשלב הזה ירדתי מהרכבת ופניתי לדרכי. הייתי נרגש מהזכות הגדולה, להאיר לנשמה יהודית. כל העיכובים שהיו לי היו שווים את זה. אין לי מושג מה עשה בן שיחי אחרי כן, אבל כידוע, יש נהג לרכבת ומנהיג לבירה, והמפגש שלנו הוא בוודאי חלק ממסלול של התקרבות לקדושה.

(יום רביעי פרשת כי תצא תשפ"א, לילה, סיפור 4 / סיפור מס' 21769)

המקום היקר ביותר בעולם

זה היה אחרי מלחמת ששת הימים. אברך צעיר איבד את אביו בפתאומיות, אחרי התקף לב קצר, והוא מצא את עצמו כמי שצריך לדאוג לכל סדרי ההלוויה והקבורה. הוא רצה לקבור את אביו בהר הזיתים, אולם באותם ימים כלל לא קברו שם. רק שלוש שנים לאחר מכן נפתח המקום לקבורה, אבל האברך הזה לא עשה חשבונות, והוא החליט לשאול בעצתו של רבי יהוד'לה מדזיקוב ז"ע.

אמר לו רבי יהוד'לה: אל תדאג. דע לך שבשמים רשום בדיוק איפה המקום שבו אביך צריך להיקבר.

האברך אכן לא דאג. הוא הלך לחברה קדישא, וביקש לקבור את אביו בהר הזיתים. הפקיד שקיבל אותו, ראה שהאדם שלפניו אינו מבין את מהלך העניינים כאן, והחליט לחמוד לו לצון. במקום לומר לו את האמת, שכעת אין בכלל קבורה בהר הזיתים, הוא אמר לו: "לך תביא אישור מהאחראי על החברה קדישא, שהוא מאשר לקבור את אביך בהר הזיתים". הוא אף אמר לו שהוא יושב בעירייה, בחדר מסוים.

האברך הלך לעירייה, לחדר המצוין, ומצא שם פקיד יושב וקורא עיתון. "מה אתה רוצה?" שאל האיש. "אני רוצה לקבור את אבי בהר הזיתים", אמר האברך.

"אין שום בעיה", ענה האיש, "זה טוב מאוד". אבל רגע אחר כך תפס את עצמו והבין שבעצם יש בהחלט בעיה, וגם אם זה טוב, זה קשה מאוד. אולם הוא אמר, "אם אמרתי אז אמרתי". הוא התקשר למשרד החברה קדישא והודיע שהוא נותן אישור לכך. "דע לך, שזה לא דבר רגיל מה שקורה כאן", הוא הסביר לאברך, "הם יכולים לחשוב שהתקשרת מטלפון ציבורי והצגת את עצמך כאחראי על החברה קדישא. לכן אני נותן לך פתק חתום בשמי, שלא יעשו לך בעיות".

האברך חזר עם הפתק לחברה קדישא, ועד כמה שזה היה מוזר בעיניהם, הם המשיכו את המהלך ונתנו לו מפות כדי לבחור חלקה. האברך לא הסתפק במפות. הוא ביקש לראות את המקום בעיניו, ואפשרו לו זאת. הוא נסע להר הזיתים בליווי אחד מאנשי החברה קדישא, ובחר לו חלקה בסמוך ונראה לאוהל של אדמו"רי בית טשרנוביל ז"ע. המלווה אישר את הבחירה, ההלוויה יצאה לדרך, והאב נקבר שם.

כעבור שבועיים, כאשר הגיע למשרד לשלם את דמי החלקה, אמר לו הפקיד: "אתה בכלל לא יודע איפה קברת את אבא שלך. זה אחד המקומות הכי יקרים בעולם! בהר הזיתים, ליד צדיקים גדולים ונוראים כאלה. עוד מעט תגיד לי שאתה אברך כולל ואין לך כסף לשלם את זה. אני לא יודע מה לעשות אתך".

הוא לא הסכים להתעסק עם האברך, ושלח אותו למנכ"ל החברה קדישא. המנכ"ל חזר על הדברים ולבסוף שאל את האברך, "כמה אתה חושב שתוכל לשלם?"

ענה האברך, "אלף לירות". וביקש שיחלקו לו את הסכום לעשרים תשלומים.

זהו סכום גדול בשביל אברך, אבל כמעט לא כלום לעומת שווי החלקה. מן הסתם, אביו של אותו אברך לא היה יהודי כל כך פשוט כמו שכולם הכירו אותו. זכות גדולה היא לו שהוא נקבר במקום כל כך נכבד, וזכות גדולה עוד יותר, שזכה שיהיה לו בן, שיש לו אמונה כל כך חזקה וביטחון כה איתן בקב"ה, שייסדר את כל העניינים באופן הטוב ביותר. האברך הזה הוא כבר בן למעלה משבעים לאוי"ט, והמסר שלו מהדהד: עשה בתמימות, עשה באמונה.

(מתוך שיעורו של הר"צ רבי בעריש שנייבאלג שליט"א, שיעור מספר 11)

המשפחה? המהרש"ל עונה שאם הברית היא בימי השבעה, מתרפאת המשפחה. גם אם הברית הייתה עוד לפני ההלוויה, זה משפיע.

אחרי כל הדיון הזה, אני שואל את האבלים בן כמה היה האבא, והם אומרים לי שהוא היה בן 75. "אם כך, זה לא נקרא שמידת הדין מתוחה. הי'דעת קדושים' מבוטששטש כתב בסוף יורה דעה, שהסעיף של 'מידת דין מתוחה' אינו עוסק באדם שנפטר אחרי גיל שבעים".

היה שם על הספסל, 'שולחן ערוך יורה דעה' מדפוס ישן, והם ביקשו שאראה את הדברים מבפנים. כאן היה לי לא נעים. קודם כול, לא בכל הדפוסים של 'שולחן ערוך' מופיע הי'דעת קדושים, ודבר שני, גם כשהוא מופיע, זה באותיות כל כך קטנות, שצריך רחמים גדולים למצוא אותן. אבל מכיוון שהכרך הובא לידי, פתחתי אותו, והנה, בהשגחה פרטית, פתחתי לעיני הנוכחים את 'שולחן ערוך' בדיוק במקום שבו מופיע הי'דעת קדושים' הזה באותיות זעירות, ובו נאמר שבאופן כזה 'אין שום רבותא לאבלים'.

הנוכחים התרגשו, ואיך לא, אמרו שעלי לפרסם את הסיפור בקו. אמנם זה היה מרגש, אבל בלבי חשבתי, שסיפורים מעין אלו קורים למאות. יצאתי מבית האבלים, ואחרי חצי שעה אני מקבל טלפון מאחי הר"ר יוסף חתנו של המנוח ז"ל. הוא מספר לי את המשך המעשה. האבלים סימנו את העמוד עם הי'דעת קדושים, ומראים אותו לכל מי שבא לנחם. אחד מתלמידי החכמים שהיה שם, התפעל ואמר, "היום, כ"ט בתשרי! היארצייט של הבוטששטשער רב!"

זה כבר הפעים את רוחי. איך שהקב"ה סיבב ש-181 שנה אחרי פטירתו, ביום היארצייט, ילמדו את דברי הי'דעת קדושים' מתוך הכתב, וישונו ויקראו את זה שוב ושוב, כך שיהיו שפתותיו דובבות בקבר.

יהיו הדברים לעילוי נשמת הי'דעת קדושים' וה'אשל אברהם' הגה"ק רבי אברהם דוד בן ר' אשר אנשל מבוטששטש שנפטר בכ"ט בתשרי שנת תר"א, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל.

(יום שלישי פרשת נח תשפ"ב, בוקר, סיפור 1 / סיפור מס' 22649)

כוחה של מחאה

מדבר אוריאל. אני עובד במאפייה, ופוגש הרבה נהגים שנעצרים אצלנו על כוס קפה, רוגאלע ובורקס. ביום חמישי שעבר נכנס נהג נרגש ממש ושמו צדוק, והוא שיתף אותי במה שעבר עליו בנסיעה האחרונה:

העליתי לאוטו יהודי חרדי ולקחתי אותו משכונת גאולה אל מחוץ לעיר. בדרך שואל אותי הנוסע בן כמה אני. עניתי לו. "אנחנו באותו הגיל", הוא אומר לי. "איפה גדלת?"

"בקטמון".

"גם אני מקטמון. באיזה בית ספר למדת?"

עניתי לו שם של בית ספר חילוני, ומה הוא עונה לי? "גם אני! חמישים אחוז מהזכויות שיש לי כיהודי חרדי, שייכות לך!"

נדהמת. מה הקשר? והוא ממשיך לומר, "בכתה ה', ביום האחרון שלפני חופשת פסח, אמר המורה: 'אני מאחל לכל הילדים שאוכלים מצות בפסח - פסח כשר ושמח, וילידים שלא אוכלים מצות - חופשה נעימה!' מיד קם אחד הילדים, וזה היה אתה - צדוק, שאמרת: 'איך המורה לא מתבייש לומר כזה דבר? שיהודים לא יאכלו מצות בפסח?'

באותו רגע קם תלמיד אחר, והתרתם בכעס על המורה החצוף, שמעז להעלות על דל שפתיו רעיון נואל כזה. הוא פתח פיו במילות חוצפה קשות. וכשחזרו הילדים ללימודים אחרי חופשת הפסח, הילד המחוצף לא חזר. הנהלת בית הספר טענה, שלתלמיד כזה אין מקום בבית הספר. הוריו של הילד ניסו להעבירו לבית ספר אחר, אבל שם לא הסכימו לקבל אותו. כך עברו הורים בין ארבעה בתי ספר חילוניים, וכולם נסגרו בפניהם. בלית ברירה הם העבירו את הילד לבית ספר חרדי. שם הוא קיבל חינוך טוב, התקרב ליהדות, למד תורה, אמונה והלכה, התחיל לשמור מצוות, חכה להקים בית נאמן עם בת ישראל כשרה שומרת מצוות. היום יש להם שישה ילדים, שהולכים בדרך הישר".

הנוסע סיים את סיפורו ואמר, "התלמיד הזה הוא אני! הזכויות של בית יהודי שומר תורה ומצוות, נזקפות לזכות! בזכות המחאה שלך על דברי המורה, התעוררתי אני לכעוס עליו כל כך בצורה שהוציאה אותי מבית הספר, ולהגיע לאן שהגעתי".

(יום חמישי פרשת נח תשפ"ב, לילה, סיפור 5 / סיפור מס' 22690)

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

אני משתדל ככל יכולתי להתחזק באמונה וביטחון. הגישה שלי היא שלא צריך לדאוג, שהרי ה' יתנחל יסוד את הכול. אני ממש חי עם זה והדבר חוקק בקרבי. לאשתי לא כל כך מובנים דברים אלו, ולא פעם הורגו עלי מפריע לה. דברי האמונה והביטחון נשמעים לה כדברים תלושים. חשוב לי לציין שאני עוסק בהשתדלות להתפרנס בכבוד ולסדר את כל מה שצריך בבית. שאלתי, איך אפשר להחזיר בבית את אווירת הביטחון מתוך שלום ועלוהו.

ג.ב. - ירושלים

שאלה מספר 28

זאת למדוע, שבהוראת למעשה בכל ענייני אמונה וביטחון צריך כל אחד לקיים לעצמו 'עשה לך רב'. התשובות שמתקבלות מהקוראים החשובים, הן אך ורק כדי לדון ביחד בסוגיית הביטחון, אבל להוראה למעשה שכל אחד ישאל את רבו.

קשט עצמן

הרב שלמה כהן מאלעד: מעשה באחד שנגנב ממנו כרטיס אשתי, והיה לו נזק גדול מכך. הוא ניחם את עצמו בדברי ביטחון, אך כאשר נודע לו שאשתו אשמה בכך, גער בה... שוב מעשה באחד מורים מעם, שקנה לאשתו תכשיט יקר ובו ביום איבדה אותו. הוא הרגיע אותה שהכול משמים, ושגזר עליו נזק כספי אך עליה לא נגזר שתצטער, ומדי הלך וקנה שוב את אותו תכשיט. אליך השואל: לכל לראש, מוטל עליך לבדוק, האם הביטחון שלך מסתמך רק בדברים שהם באחריותך, או גם בדברים שהם באחריות אשתך.

הרב דוד לייפער מירושלים: מקובל מצדיקים, שכאשר אדם רואה חיסרון אצל חברו, סימן שהחיסרון אצלו. אם אתה רואה שאשתך איננה בעלת ביטחון, זה הזמן שתעשה חשבון הנפש...

הרב יואל בענק מירושלים: זה שלאשתך מפריע, גם זה משמים. לנסותך. עליך להתחזק יותר בביטחון. כאשר תהיה יותר חזק בביטחון, אשתך כבר תחוש שזה אמתי.

הרב אריה פרמל מנוף הגליל, הרב מנשה כהן מתפרח, הרב יחיאל מיכל פונפדר מאשדוד: ביטחון צריך להנחיל, לא להסביר. בעל ביטחון הוא שלי ורוגע, ורואה עולמו בחייו. כל טובי חפצים לחקתו ולהצטרף עמו לחזונית האושר. זאת אכן מוטל עליך - לשמש כדוגמה אישית.

לכול זמן ועת

הרב מרדכי ולס מבני ברק, הרב שמחה גליס מירושלים, הרב אברהם יצחק קלצקין מביתר עילית, והרב יהודה בעדני מרכסים: מסתבר שאשתך גם היא בעלת ביטחון. זה טבעי מאוד שאשתך מביעה את רגשותיה - התהיות, הפחדים והחששות. זהו סוג של בקשה לתמיכה מצד הנוכח. כאשר האישה אומרת 'קשה לי', צריכים להביע הזדהות עם הקושי, שהיא תדע שאתה מבין מה שהיא חווה.

הרב שמעון סופר מבני ברק, הרב שמעון רוטנר מאשדוד, הרב שלמה שיף מבית שמש, הרב מרדכי יצחק מביית שמש, הרב מרדכי כהן מלאכי מביתר עילית, והרב יצחק צבי ליבוביץ מתפרח: כאשר יש לחץ כלכלי, אין זה זמן מתאים לדבר עם בני הבית על ענייני ביטחון. זה מתפרש כולול וגורם לכעסים ולמתחים. בכלל עליך להבין, שלא נולדת בעל ביטחון, אלא עמלת על כך, למדת בספרים, שמעת שיחות ושיעורים. באותה צורה אתה צריך גם להנחיל זאת לבני ביתך, למלמד מתוך ספר, להשמיע להם סיפורים. לתת דגש על ענייני זה בעת סעודות שבת. להודות לה' על העבר ולהדגיש את החסדים. כל

סיכום

הרב ישי שלמה מבנימינה מביא בדבריו סיכום לכל מה שדובר: א. בעת ניסיון אין לדבר דברי חזק, אלא לשמוע, להקשיב ולהזהרות. להסביר שאתה עושה הכול בכדי לספק את כל צרכם. ב. לנשים יש התמודדות שונה בענייני הביטחון. ג. לדבר הרבה מענייני אמונה וביטחון, ובפרט סיפורים - דווקא סיפורים קטנים, ולא ענייני ניסים ונפלאות. ד. זכור! אתה אמור לחזק את עצמך, וכאשר אתה מתחזק בני הבית מתחזקים מאליהם.

שאלה לעלון 78

שומעים הרבה סיפורי השגחה פרטית בענייני אבודות, אין שסובבו מהשמים באופן פלאי שהאבדה תחזור. לכאורה אם לא נגזר עליו שייאבד, היה צריך להיות שהדבר לא ייאבד כלל. שאלתי, על מה עשה זה ככה.

י.ה. - ירושלים

מסירת שאלות ותשובות: בקו השגחה פרטית 02-3011300-3011300 | 5 < 3 (לאחר בחירת השפה) [זמן ההקלטה מוגבל ל-3 דקות] | במייל 023011300@gmail.com | תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ועם עיר עם יום ראשון פרשת וישלח. שם השואל יכתב בראשי תיבות ושם עיר.

הנצחה פרטית

לזכות עידן ישראל בן טרו אסתר
חוג' אריס נועה בת סוליקה ויוצ"ח שיחי

עלונים ל-100 בתי כנסת

להודות לדי' על כל החסדים, ולמצוא עבודה טובה ומתאימה ברוחניות ובגשמיות

בעילום שם לזיווג הגון במהרה בנקל ובשמחה
וכל הישועות ברוחניות וגשמיות

עלונים ל-80 בתי כנסת

לע"נ צבי בן אבא לייב ושרה בת ישראל ותמר

עלונים ל-67 בתי כנסת

להצלחה מרובה בכל צעד בקניית ובמכירת הדירה

עלונים ל-55 בתי כנסת

ציפינו להיפקד בזשי"ק והבטחתי לתרום
כמניין עשרה פעמים בן זשי"ק זכינו להיפקד

עלונים ל-52 בתי כנסת

להודות לדי'
ולפרסם את השגחת הבורא יתברך על ברואי

עלונים ל-45 בתי כנסת

לע"נ אשר זעליג בן זאב ומינדל בת עמרם

עלונים ל-40 בתי כנסת

לע"נ מרדכי דוד בן זלמן לייב

לע"נ שמחה אילן בן פישל

לע"נ מיכאל בן משה ישעיהו

בעילום שם לחזרה בתשובה שלמה לדרך התורה

בעילום שם לפרנסה בשפע ברוח ובניקל ולחנן
הילדים בכבוד

לזכות ר.ב.מ. לזיווג הגון בקרוב

משה בן מלכה להצלחה בכל העניינים ולזיווג הגון,
וארון זאב בן רבקה לזיווג הגון במהרה

לזכות נעמה בת רחל להצלחה בעבודה
ולפרנסה בשפע וברוח ובניקל

בעילום שם רפואת הנפש והגוף
והצלחה ברוחניות ובגשמיות ובריאות איתנה

לרפואת מיכל בת נחמה פ.

להצלחת התורם בחיזוק האמונה

בעילום שם להצלחה בשיפוץ הבית בקלות
והרווחה בלי להזיק או לפגוע באחרים

לזכות חיה מרים בת אסתר

לבריאות איתנה והכל ילך כשורה

להצלחת משה בן מלכה ומשפחתו בכל העניינים

קח גם אתה שותפות קבע

בהפצת האמונה בעולם

ותזכה להבטחת הזוהר למזכי הרבים:
בנים ובני בנים יראים ושלמים

התקשר עכשיו

לוקו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק | משלוח בדואר | בעמדות נדירים
לאומי סניף 902 | ת.ד. 5475 | פלוס על שם
חשבון 57390056 | ירושלים | 'שער הבטחון'

המעוניינים להפיק את העלון

מחמנים להתקשר למשרד ההפצה

בטלפון 02-5866-075

מענה אנשי בין 13:00-15:00

ניתן להשיג הודעה בכל שעות היממה ונחזור אליכם בס"ד

משלוח הגיליונות יהיה ללא תשלום למפצים 250 עלונים מעלה

בתצוגת מקורות חלוקה או 20 עלונים במחיר משלוח בלבד

העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית

לקבלת העלון במייל 023011300@gmail.com

קודה מתוך שיעור המופלא של הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקוד תעשה מה שאתה יכול

שהלומד מוסר ואינו רואה פירות, עליו להתמיד יותר בלימוד המוסר, ועם הזמן יפעל הדבר עליו. הייתה פעם שלמדתי הרבה דברי מוסר בעניין מידת הביטחון. למדתי ולמדתי ולא הרגשתי שום התפעלות. לבי היה אטום. הייתי לא רגוע, מלא מתח ודאגות. שאלתי את מו"ר הרה"צ רבי גרשון ליבמן זצוק"ל: האם יש תועלת מכך? ענה לי: בוודאי!!! זה פועל ומשפיע. רבי גרשון לא אמר סתם "בוודאי". הוא ידע והכיר בכוח הגדול שיש בלימוד המוסר.

אנשים אומרים: למדתי מוסר זה לא השפיע עלי כלום, הניסיונות גוברים ומתחזקים. התשובה בשבילם היא, שהיא גופא: גדלת, התרוממת, וכל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו. ועוד, שאנשים גדולים - הקב"ה רוצה לנסותם. הרחוב מלא טומאה. כל יציאה לרחוב הוא ככניסה לשאול תחתית. אברך יושב באוהלה של תורה, הוא יוצא לרגע לרחוב וראשו מתבלבל עליו. אוי, מדוע יש יצר הרע כה גדול? מה בורא העולם רוצה מאתנו? ריבוננו יש עולם, אתה מלא רחמים, מדוע אתה מביא כל כך הרבה ניסיונות? רבותי! הכול הוא ניסיון. "כי הוא ידע יצרוננו", הקב"ה מכיר את המצב, הוא גורם את המכשול. לנסות את האדם, היחל בדרכיו אם לאו. הסבא מנובברדוק היה אומר: תעשה מה שאתה יכול, ומשמים יסייעו בידיך.

שיעור הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מסרים מדי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלוחה 2 < 2 (לאחר בחירת השפה)

הכלית העלון הוא, לקרב את האדם לבורא עולם. חלילה שהוא יהיה זה שיופריע להחפ"ל ולשמוע קריאת התורה.